

Sentencja

Wyrażenie „miejsca dla macior” znajdujące się w pkt 6.6 lit. c) załącznika I do dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono miejsca dla loszek (samice świń już pokrytych, lecz jeszcze przed oproszeniem).

(¹) Dz.U. C 38 z 5.2.2011.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 15 grudnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-624/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 168, 171, 193, 194, 204 i 214 — Przepisy państwa członkowskiego, zgodnie z którymi sprzedawca lub usługodawca, mający siedzibę poza terytorium tego państwa, ma obowiązek ustanowić przedstawiciela podatkowego w tym państwie członkowskim, a także zarejestrować się w tym państwie członkowskim dla celów podatku VAT — Przepisy zezwalające na potrącenie podatku VAT podlegającym odliczeniu, jaki został zapłacony przez sprzedawcę lub usługodawcę mającego siedzibę poza terytorium kraju, z podatkiem VAT pobranym przez tego sprzedawcę lub usługodawcę w imieniu i na rachunek swych klientów)

(2012/C 39/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: M. Afonso, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciel: G. Bergues i N. Rouam, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 168, 171, 193, 194, 204 i 214 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Przepisy krajowe wymagające ustanowienia przedstawiciela podatkowego przez zagranicznego sprzedawcę lub usługodawcę — Obowiązek zarejestrowania się dla celów podatku VAT — Charakter i zakres prawa do odliczenia

Sentencja

1) Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, a w szczególności na mocy jej art. 168, 171, 193, 194, 204 i 214 w ten sposób, że w tytule IV instrukcji administracyjnej nr 105 z dnia 23 czerwca 2006 r., sygn. akt 3 A-9-06, wprowadziła udogodnienie administracyjne stanowiące odstępstwo od

systemu przeliczenia rozliczenia podatku VAT na nabywcę oraz przewidujące obowiązek ustanawiania przedstawiciela podatkowego przez sprzedawcę lub usługodawcę mającego siedzibę poza Francją, zarejestrowania się przez taki podmiot dla celów podatku VAT we Francji, jak również potrącanie podlegającego odliczeniu podatku VAT, zapłaconego przez taki podmiot, z podatkiem VAT pobranym przez niego w imieniu i na rzecz swoich klientów.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Skarga wniesiona w dniu 18 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-530/11)

(2012/C 39/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Oliver, L. Armati, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie dokonując pełniej transpozycji art. 3 ust. 7 i art. 4 ust. 4 dyrektywy 2003/35/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającej w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG (²) i 96/61/WE (³) oraz nie stosując prawidłowo tych przepisów Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom państwa członkowskiego, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z brzmieniem art. 3 ust. 7 i art. 4 ust. 4 dyrektywy 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, postępowania sądowe w sprawach dotyczących środowiska nie powinny być dyskryminujące ze względu na koszty. Przepisy te są wykonaniem art. 9 ust. 4 Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, do której przystąpiła Unia Europejska i większość państw członkowskich.

Komisja twierdzi, że Zjednoczone Królestwo nie dokonało transpozycji tych przepisów do wszystkich trzech obowiązujących na jego terytorium systemów prawnych (w Anglii i Walii, Szkocji i Irlandii Północnej).